

Elegiile întoarcerii

Viorel Ploeșteanu

Elegiile întoarcerii

Tehnoredactare: Dorina Șișu

Corectură: Viorel Ploeșteanu

Coperta: Dorina Șișu

© Itaca Publishing House, 2020, pentru prezenta versiune
32 Exchange Hall, Belgard Square North, Tallaght, Dublin 24,
D24 EK24

e-mail: itacapublishinghouse@gmail.com

www.itaca.ie

ISBN: 978-1-913729-03-5

Viorel Ploeșteanu

Viorel Ploeșteanu ne oferă chiar poezie, nu texte pline de sclipiciuri și accente sexuale, atât de dragi criticii literare românești actuale. Nu putem face abstracție de „dieta” la care-și supune cuvintele, găsind mereu o alăturare fără stridențe inutile.

Volumul de față ne încorporează pe nesimțite calmului, liniștii selenare de care sunt pline versurile, îmbiindu-ne la un moment de răgaz atât de necesar în viteza cotidiană. **Viorel Ploeșteanu** ne demonstrează că nu-i nevoie de o motivație ascunsă pentru a scrie versuri de calitate; e suficient să trăiești mai intens.

Ștefan Doru Dăncuș (România)

calea lactee

se făcuse târziu când
am închis poarta cu grijă
să nu scuture ultimele frunze din măr
bruma amintirilor peste urmele
ce m-or întoarce cândva
acasă
peste deal o pâclă
amesteca drumul cu Calea Lactee
și am știut încotro s-o apuc
am știut încotro este fericirea
deși acel deal era mormântul tumular
al unor fericiri neîmplinite

am trecut totuși dealul
însă de atunci de frică
nu mi-am desprins privirea de pe cenușiul drumului
uitând complet de Calea Lactee

22 iulie 2016

car cu boi

este un drum îngust
de pământ
peste pământul ăsta ascuns
sub atâtea visuri care au ars
o clipă intens
făcându-se scrum și țărână
este atâta liniște pe acest
drum
că poți auzi greutatea norilor
scârțâind ca roțile unui car
în timp ce vântul suflă greu
din nările ultimilor boi ai acestei lumi
ce trag după ei
fără nicio grabă
și niciun interes
gândurile unor oameni
care n-au trăit niciodată

22 iulie 2016

lupii

drumului se alătură
mereu
lupi tineri și plăpânzi
lupi care învață repede să meargă
ca oamenii
care devin puternici
și se strâng în haite
uitând să urle
uitând pădurea și legile firii
uitând cerul și cărările
luminate de lună

dar ei nu au știut
ei nu au știut că
nu mai e nicio scofală
să fii om

24 iulie 2016

să nu le spuneți că

drumul devenise cleios
greu
ca un aluat nefrământat destul
picioarele mi se afundau
până în inima pământului
iar când le smulgeam
apucam între degete bucăți de timp
le amestecam cu noroiul nostru de suprafață
și le lăsam copiilor abandonați
să facă din ele
pitici de grădină

să nu le spuneți că
albă ca zăpada nu s-a mai trezit
niciodată

25 iulie 2016

sub tălpile goale

drumul o apucase spre răsărit
în zare se vedeau
ca lumânări
umbrele unor plopi desenați în creion
departe în acest întuneric
lumina o singură fereastră
cu fiecare pas
prăbușeam copacii carbonizați
și-n urmă se scriau povești
ce vor fi crezute cândva de istorici
se făcuse târziu când am ajuns
fereastră era deschisă spre lumina de-afară
sub tălpile goale striveam
amestecându-le în colbul stătut
coji de ouă roșii
de la o altă înviere

31 iulie 2016

la o aruncătură de piatră

oricât ar fi cerul de sus
în zare tot întâlnește pământul
din deal în deal
coborând uneori în albiile de râu
sunt tot mai aproape de orizont
uitând să măsoare zarea din urmă
când am întâlnit în amurg omul
am știut că vom face un târg
pentru un buzunar de pietre
l-am lăsat să-mi numere pașii din urmă

de-acum orizontul va fi mereu
la o aruncătură de piatră

3 august 2016

palmele făcute căuș

un ecou îmi era mersul
al unui vis
în care eram calul
fără de voinic
fără vreun ideal
ori cel puțin cu tragere de inimă
către sefeuri în care
orice se poate întâmpla
dar nu
unui cal sălbatic
lăsat în urmă de-ai lui
nu-i rămâne decât
să-și lepede în goană mirările
stârnind ecouri spirală
din care să-și facă repere
un voinic în căutarea
dimineții adunate în
palmele făcute căuș

5 august 2016

o nouă trecere

într-un sat toate gardurile erau joase
palate uriașe păreau casele
din spatele lor
deși în paragină
le țineau în viață niște umbre de câini
ascunși în umbra unor cotețe
în rest era liniște
numai uneori
câte-un olog traversa drumul grăbit
ridicând praful până hăt
deasupra gardurilor
de-i trebuia o veșnicie să se reazeze
așteptând apoi răbdător
o nouă trecere

12 august 2016

de-i pierzi printre degete

într-un oraș oamenii erau mici
atât de mici că-i scăpai printre degete
era un oraș nisipos
și-l cerneai de parc-ai fi căutat aur
neștiind că
înainte de tine
un aurar faimos
strânsese toate bogățiile din lume
și făurise un tezaur pe care
din neștiință
sau poate din teamă
l-a îngropat la rădăcina unui copac
în umbra căruia
se știe
nu pot crește decât oameni mici
de-i pierzi printre degete

13 august 2016

ca un hârșăit de coasă

după atâta cenușiu
și după nopți vândute dimineții
ca o sărbătoare s-a luminat drumul
înfigându-se într-o pajiște
cu flori sălbatic
la umbra fiecărei culori
era o lume
și un cântec de-l ascultau poezii
nicăieri n-a fost mai mare bucurie
căzută glorios în liniștea
unui hârșăit de coasă
drumul ieșea semeț
dintre atâtea victime ale imaginației
tăind în două ultimul vers

16 august 2016

un om să-i spui frate

când am intrat în orașul luminos
mi-am lăsat încălțările afară
și soarele pălea în fața atâtor bogății
și-atâta bunăstare
de pe oricare clădire
ai fi atins cerul
din orice grădină
ai fi simțit raiul
și nimic n-aș fi zis despre toate acestea
și nu ar fi părut exagerate
dacă ai fi găsit un singur om
căruia să-i spui frate

17 august 2016

această pădure

cruci
de-o parte și de alta
în umbra lor păsări
dorm de amiază
albastru pare copacul de pe colină
semeț ca un străjer în cetate
privind cu îngăduință
la trecerea unor socotitori
printre rânduri
în toată această pădure de cruci
degeaba caut una
să-mi poarte numele

19 august 2016

anuferie

pe marginea unui lac nu era nimeni
erau pești care se uitau
cu ochi bulbucăți
de pește
la niște oameni mici
cu burțile umflate de icre sintetice
negre tăciune
cum se plimbau plini de importanță
cu zâmbete mirosind a cianură
pe fundul unui lac aproape secat
mai degrabă o mlaștină
deasupra căreia nici nuferii
nu mai aveau de ce să înflorească
dinspre câmpie venea insinuant
o boare de mai bine

19 august 2016

un insectar uriaș

când am ajuns la pădurea ucisă
toamna își înfipsese ghearele
în sufletele noastre
ca într-un iepure speriat
eram cu toții vinovați
eram cu toții victime
și nimic nu mai putea să ne ridice
nimic nu mai puteam fi întrebați
atunci ne-am agățat în cioturile uscate
un insectar uriaș
din care indiferența a șters
orice urmă de viață

23 august 2016

aripi pentru primăvară

pământul respira în ritmul pașilor mei
fără chef și la-ntâmplare
ca o libelulă cu o singură aripă
din senin au căzut toate frunzele
un ultim acord dintr-un marș funebru
și cerului i s-a făcut dimineață
de frică
să nu-nvețe și omizile să zboare
am grăbit pasul
să ajung primul în luminișul unde
se numărau aripile pentru
următoarea primăvară

24 august 2016

grămezi nenumărate

oamenii făceau grămezi
frumos ordonate
din cuvintele de peste zi
de-o parte erau cele bune
de cealaltă cele rele
nu le număra nimeni
erau cam la fel
la amiază se odihneau la umbra lor
de-a valma
spre seară umbrele se amestecau
nimic nu mai alegeai din ele
nu mai era o grijă faptul că
a doua zi
cuvintele creșteau în aceleași grămezi
din care nimeni nu se alegea cu nimic

25 august 2016

hora bucuriei

am întâlnit într-un sat
o sărbătoare
oamenii aveau lumină în ochi
și în inima lor
se prinseseră într-un joc
în care fiecare
era un punct în cerc
era nemuritor
și-atâta curaj le era în mișcare
că fiecare dintre ei ar fi fost
un popor
râdeau povesteau și jucau
mână-n mână
într-o atât de curată
limbă română

31 august 2016

iepuri de câmp

lumina cădea glorios
de-o parte și de alta a râului
șarpe întunecat ce ocolea
cu sfiiciune marginea satului
de pe dealuri viile rostogoleau rouă
în apa ce aducea toamnă
venea și trecea în liniște
neluând seama la oameni
și la sat
cu primele vorbe s-a rupt vraja
timpul gonind speriat
odată cu iepurii de câmp

1 septembrie 2016

copacul potrivit

lângă un copac am întâlnit
un înțelept
nu avea barbă nu era bătrân
era numai înțelept
în jurul lui erau flori viețuitoare
înțelepte și ele
până și copacul umbra înțelept
ce ciudat mi-am spus
cât de simplă e înțelepciunea
trebuie numai să te poziționezi corect
în lumină
lângă copacul potrivit

2 septembrie 2016

atunci au devenit nemuritori

stăteau pe o piatră doi oameni
vorbeau
vorba lor se făcea vânt domol
și o vorbea tihnit piatra
și câmpul apoi drumul
un drum nesfârșit care
de-o parte și de alta
făcea numai bine
ducea cu el o vorbă bună
s-a oprit un ied să bea dintr-o apă
în care era un strop din vorba- ceea
și de-atunci toți iezii
indiferent de culoare
au devenit nemuritori

6 septembrie 2016

arde mocnit

cărțile zburau ca niște păsări
luate de un vânt al nimănui
funingine cădeau cuvintele din cer
căutând să se-așeze numai
pe flori de ochiul-boului
s-acopere privirea pământului
cu ochelarii orbilor
în jurul focului imens
ei alergau ca prinși de nebunie
și nu vedeau că sus nu mai e cer
jos nu mai e pământ
numai o negură
în care arde mocnit
ultima carte

8 septembrie 2016

o bătaie de aripă

murisem
dintr-odată și fără motiv
pe spate cu ochii larg deschiși
într-o încremenire statuară
lăsam cerul să intre în mine
atâta liniște și-atâta bine
nu mai cunoscusem înainte
și nimic nu știusem
nimic nu trăisem
nimic n-aveam să pierd
numai că
o bătaie de aripă lângă ochiul stâng
m-a amestecat cu praful drumului
și am uitat că
pentru o clipă
murisem

16 septembrie 2016

mușuroaie de cârțiță

străbătusem o bună parte din lume
în orice caz destul
cât să-mi doresc întoarcerea acasă
numai că vântul
și ploaia și seceta
îmi șterseseră urmele
nu gândisem întoarcerea
și nu le-am făcut adânci
ulisian voi rătăci de-acum
întrebând păsările de tine
chiar dacă zi de zi
voi îngropa un vis
în mușuroaie proaspete
de cârțiță

21 septembrie 2016

păsări ce nu știu să moară

ca rădăcinile ce nu mai suportă pământul
creștea singurătatea din mine
împresurându-mă cu aripi frânte
multiple și zadarnice
zborul nu e pentru învinși
mi-a șoptit un puf de păpădie
înălțându-se
zborul nu are nicio noimă
gândea o frunză căzând
sub noroiul uscat pe picioare
ascund poveștile unor păsări
ce nu știu să moară

23 septembrie 2016

fără adresă

ningea cu păsări moarte
se făcuseră nămeți
drumul nu mai era nimic
și limbile ceasului din turn
încremeniseră
cineva trăgea clopotul
dar limba-i amortise a somn
din loc în loc
ieșeau din mușuroaie oameni cârțiță
scuipau spre clopotul mut
și intrau în pământ
ca în niște cutii de poștă
din care nu vor mai fi livrați
niciodată

26 septembrie 2016

să se facă seară

într-o piață
un om vorbea mulțimii
soarele cădea oblic pe el
și părea mare
ce minunat rostogolea
cuvintele asupra mulțimii
baloane de săpun păreau
în acea dimineață minunată
dar soarele s-a ridicat drept pe cer
și umbra omului s-a făcut mică
amiaza nu-i un moment bun pentru lideri
prea e curată lumina
și nimeni nu mai are răbdare
să se facă seară
numai din cuvinte

1 octombrie 2016

fără noimă

ajuns la țărmul unei ape
am dat drumul calului
păstrând numai o potcoavă
de noroc sau ancoră
cine știe ce poate ascunde
o mare necunoscută
ca un vis a trecut un anotimp
și țărmul celălalt mi-a apărut
un posibil acasă
numai că
o herghelie de cai șchiopătând
erau paznicii unei greșeli
fără noimă

13 octombrie 2016

buzunare cu turtă dulce

când am ajuns seara
la bâlciul din marginea unui sat
fericirea era peste tot
ca vata pe băț și turta dulce
tiribomba te învârtea amețitor printre stele
în alt timp în altă poveste
și te-ntorcea mai bătrân
sau mai tânăr
după cum apucaai să respiri cerul
o luai grăbit de la capăt
doar-doar vei afla
de unde vine atâta lumină

am plecat în zori
cu buzunarele pline de turtă dulce
să-mpart și celor
ce nu vor mai apuca bâlciul

18 octombrie 2016

biscuiți de ajuns

era o masă rotundă ca un biscuit
în jurul ei
ascultau în tăcere șapte muți
de nicăieri veniseră mai înainte
de peste tot adunaseră colb
să facă în locul acesta cetate
pentru desculți
a trecut într-un timp
rătăcind o lupoaică
și le-a spus
că nimic nu se face durabil
dacă nu e cuvântul în frunte
și biscuiți de ajuns

19 octombrie 2016

limită de viteză

un plop crescuse până la cer
pe el s-a cățarat pământul
până n-a mai rămas
nimic jos
numai eu dormisem somn lung
și greu
și n-am știut că lumea se mutase la cer
rătăceam zi de zi
printre rădăcini despletite
ca o cârțiță fără mușuroi
ascultând cum bate ploaia
într-o limită de viteză

20 octombrie 2016

toți corbii din lume

căzuse ultima zăpadă a lumii
desigur imaculată
și nespus de bogată
un copil o păzea din mijlocul ei
nemișcat cu o nuia de alun
abia respira
atent să nu topească
vreo particulă de speranță
până când un corb inconștient
s-a aruncat glorios în noian
murindu-l
cu o lacrimă înghețată în gene
copilul și-a pus o ultimă dorință
și de-atunci toți corbii din lume
au sufletul alb

25 octombrie 2016

cădere de frunze doriană

născută toamna
ai înspumat hergheliile timpului
niciodată unui loc
nu i-ai lăsat mai mult de-o bătaie de aripă
niciodată unui anotimp
nu i-ai dat mai mult de un surâs
deși toți cereau
toți ar fi vrut să rupă
o pagină din cartea vieții tale
ei nu au știut că eu
te-am chemat să strângem
din ultima cădere de frunze
o viață risipită
din care să facem iubire
și drum

28 octombrie 2016

caramele pentru hiene

bătea un vânt turbat
ca o cățea nefericită
bătea degeaba
copacii erau despuiți deja
de frunze și de gânduri
numai câteva ciori
țineau piept urgiei
și copacilor sufletul sus
să spargă odată vântul ăsta nesătul
ca niște iezi ce nu și-au văzut mama
o noapte
am visat copii din africa
desfăcând neîndemânatic caramele
și ascultând indiferenți
urletul hienei

2 noiembrie 2016

urletul hienei

nimic nu ne este mai familiar
decât urletul hienei
ni-l repetăm în gând tot timpul
când ne revoltăm
când urâm
chiar și când ne e frică
sau poate mai ales când
ne este foarte frică
în fiecare dintre noi zace
o haită de hiene flămânde
ce găsesc în orice întâmplare
mii de motive să urle
numai când iubim tăcem vinovați
ca niște hiene adormite

3 noiembrie 2016

numai șobolanii

oameni grăbiți
cu mișcări dezordonate
fac orașul să sufere și să prindă
frică de oameni
nu e timp pentru idile
nimic nu se personalizează
clipele sunt arse cu ură
și disperare
străzile pâlpâie ca ultimii tăciuni
dintr-o vatră abandonată
numai șobolanii
în subsolurile lor de poveste
știu că lumea de-afară
e un titanic în căutarea aisbergului
izbăvitor

7 noiembrie 2016

ei nu știuseră

mergeau niște oameni pe drum
fără dumnezeu
n-aveau nici griji
nici speranțe
și nici de ce să se-ntrebe
oh atât de liberă era viața lor
n-aveau nicio opreliște
și niciun reper
încât totul a trecut subit
ca un tren fluierând printr-o gară
fără durere și fără urme
în liniștea zorilor
cerul tot sus era
și pământul la fel de blând
ascultând cuvântul
ce ei nu-l știuseră

8 noiembrie 2016

de frica oamenilor

înfometat
într-o pădure am întâlnit un copil
mi-a dat din colțul lui de pâine
și un măr
a plecat zâmbind
alături de cei doi lupi
care nici măcar nu m-au privit
îmi mâncam pâinea
sărată de lacrimi
blestemând timpurile în care
copiii se ascund în păduri
de frica oamenilor

9 noiembrie 2016

undeva într-o poartă

este atât de târziu în oraș
ceasurile toate s-au ghemuit
în umbra clipelor
în respirația șuierată a câinilor vagabonzi
fără să știe dacă mâine
va mai fi timp
va mai fi ceva dincolo
de negura care acoperă toate drumurile
numai eu
cu o umbră de mână
merg pe urma chemării tale
de-acasă
undeva într-o poartă
un copil bate
cerând de pomană
o mamă

10 noiembrie 2016

oameni de zăpadă

copii copii copii
cu tălpile goale
urcă mereu dealuri
cu bucuria de a măsură zarea
cu speranța de a o atinge
vin mereu dealuri
și alte zări
acoperite de zăpadă
și ei tot goi
tot urcând speranța către cer
cu o singură grijă
să nu dea cineva o lege
în care și zările
să devină proprietate privată
a unor oameni de zăpadă

11 noiembrie 2016

ultima lovitură de secure

în buza unei păduri
furtuna doborâse cel mai falnic copac
îl trăsnise mai întâi
să-i sece inima
trei zile am cioplit la el
trei zile în care
l-am făcut una cu inima mea
împreună am pornit în aval
pe un râu ce-ar putea
să ne ducă acasă
apele și copacii știu cel mai bine
să poarte o inimă
în liniștea de după
ultima lovitură de secure

16 noiembrie 2016

Într-o limbă străveche

mă târam anevoie
ca un rănit în lupte lungi și grele
pe drumul întoarcerii
nu mai luam seama la nimic
nici oameni
nici case
nici păduri
toate îmi păreau mici
jucării stricate în podul uitării
numai imaginea ta îmi era înaintea
cât cerul și pământul la un loc
chemându-mă într-o limbă străveche
chemându-mă pe numele ce mi l-ai dat
dinainte să mă nasc
acasă

18 noiembrie 2016

lăsata secului de pâine

îmi miroase-a pâine caldă
coaptă în țeștul bunicii
azima aia pe care bunica
făcea o cruce mare și o ungea cu roșii
din care rupeam
noi copiii
bucăți mari și le umpleam cu brânză de capră
înțărcată devreme
că-n oltenia iezii se taie de fragezi
ce să-ți mai trebuiască altceva toată ziua
decât ulițele satului
gârla pădurea și câmpurile
regii pământurilor eram
deschid ochii într-o mirare de neînțeles
a unei prea de nicăieri venită
lăsata secului de pâine

18 noiembrie 2016

atât de simpatică

poștașul se-ntorcea acasă
cu geanta goală
pe unde trecea făcea seară
și aprindea luminile în oameni
ei primeau acest dar firesc
cum firesc am început să primim
de la un timp
minunile
numai scrisoarea mea nu ajunge acasă
rătăcește din poștaș în poștaș
pentru că nimeni nu înțelege
cum poate scrie cineva o adresă
cu o cerneală atât de simpatică
și cui

22 noiembrie 2016

oxigen

cerul apăsa ca o plapumă grea
o respirație la cinci pași
era tot ce-mi puteam permite
valorile s-au răsturnat și
se dau cap în cap ca berbecii
nimeni nu mai evaluează
am intrat în pădure
ca într-o vizuină
liniștea a început să prindă contur
abia când am înțeles că
scorburile mici din copaci
sunt simboluri explicite
de oxigen

6 decembrie 2016

compoziție

ploua abrupt și total
numai din sus
în timp ce gândurile creșteau
parcă din pământ
îmi treceau prin trup ca o transfuzie
devenind ale mele
făcându-mă ale lor
o biată cochilie înconjurată de apă
cine știe de ce
un oftat m-a făcut vulnerabil
amestecându-ne într-o neînțeleasă compoziție
de pământ
de suflet
și de apă

8 decembrie 2016

absolut

undeva oamenilor li se făcuseră gâturile lungi
ca de girafă
numai că picioarele
ei bine picioarele
și le lăsaseră scurte
ba chiar și le îndesau sub ei
pentru că nu mergeau nicăieri
nici chiar din propria bătătură nu ieșeau
însă știau totul
nu pentru că ar fi avut gâturile lungi
ci după ureche
din auzite
și nimeni nu putea să le conteste
supremația absolută asupra adevărului
lumii lor

9 decembrie 2016

certitudini

stătea un om sub un copac
iar din îmbrăcăminte n-am reținut
decât că avea pălărie
și pentru că era toamnă
l-am surprins numărând frunzele ce cădeau
mi-am spus că ăsta chiar e un om
și nu pentru că strângea frunzele
în grămezi de câte-o sută
nici pentru că la pălărie
prinsă sub panglică
avea o pană de dropie
ci pentru că întrebându-l
mi-a răspuns dând din cap
că nu

10 decembrie 2016

pași adăugați

am lăsat drumul știut
și am luat câmpia în piept
cu tot curajul din tinerețe
ce aventură
ce nobilă lucrare îmi făcusem
cu un lucru atât de simplu
nu-mi stingeau lumina din ochi
nici ruinele ce le-ntâlneam uneori
nici apele secate
numai ușor o umbreau
cioturile unor foste păduri
dar și peste acestea puteam trece
ca și peste urmele înfîpte în carnea pământului
de niște strămoși de demult
sau poate chiar de mine

12 decembrie 2016

atât de mare

cu cât m-apropii mai mult de tine
cu atât veștile sunt mai multe
și mai contradictorii
însă eu le cred pe toate
deși
în timp ce unii spun că nu mai ești
alții spun că te-au văzut la fel de frumoasă
îi cred pe unii și plâng
îi ascult pe ceilalți și puterile-mi cresc
nu mai iau seama la drum
și nici la oameni
numai tu îmi ești în gând
itacă a întoarcerii mele
într-un atât de mic sat
într-o atât de mare acasă

13 decembrie 2016

Închinare

același drum
aceiași oameni
și toate par a fi la locul lor
de prin păduri nimic nu mai răzbate
de parcă toate s-ar fi stins demult
cu ultimul cartuș al ultimului vânător
și-atâta liniște-i cuprinsă toată
în pașii mei târșiți și oboșiți
o duc cu mine și nu-mi e povară
e chiar balsam după atâta zbucium
și-atâta rătăcire fără rost
ne-om așeza curând la masa mică
și-om închina paharu-n cinstea lor
a celor care drumu-au rătăcit
a celor care nu mai sunt
și-au fost

14 decembrie 2016

atât de mică

mă uit la oameni
ca la o minune mă uit
și mi se umple sufletul de om
atunci
cu un fel de îngâmfare
mă simt și eu mare
că sunt unul dintre ei
și oricât ar vrea alții să mă dezidească
nu pot
că nu-i în puterea lor
să-ntoarcă brazda de pământ
peste izvorul luminii
numai natura se miră
cum o minune atât de mică
poate să facă o zarvă
atât de mare

15 decembrie 2016

nu-i niciun secret

dac-aș găsi o pasăre migratoare
una care să mă cunoască
aș ruga-o să-mi spună secretul
să-mi spună cum știe ea drumul
și cum nu-și uită casa
într-o lume cu atâtea drumuri
și atâtea case
i-aș da toate visurile mele de glorie
și toată agoniseala unei vieți de fugă
numai să-mi spună că
nu-i niciun secret
și nimic mai mult decât dorul
și nimic altceva decât sângele
și pământul

16 decembrie 2016

mese goale

într-o piață era praznic mare
toți oamenii satului se adunaseră
și mâncau și beau
și iar mâncau și tot beau
și când n-au mai putut
s-au apucat să vorbească
și au vorbit întruna
pentru că de asta nu se satură
dar nimeni n-ar putea să spună
pentru ce au mâncat băut și vorbit
și nici n-ar avea de ce
numai soldatul ceasului din turn
ieșea uneori să vadă ce e jos
mai sunt oameni
sau timpul i-a-mprăștiat pe toți
lăsând numai resturile lor la mese

17 decembrie 2016

negustor de timp

într-un timp învățasem să fac secunde
mă perfecționasem
le făceam rotunde și egale
din diferite materiale
n-avea importanță
ajunsesem la performanța
de a le face într-un minut
bucata
le puneam în săculeți și apoi
căutam amatori
nu prea găseam
deși nu le dădeam scump
și uneori chiar pe datorie
dar fiecare avea timpul lui
de căutat
de pierdut
iar cu bătrânii nu stăteam de vorbă
erau prea lacomi

19 decembrie 2016

încă nu aflasem

timpul dădea în primăvară
pe drumul de-ntoarcere
am început să recunosc vorba oamenilor
și purtările lor
ba chiar unii
se uitau la mine nu ca la un străin
la case nu puteam încă să mă uit
prea mi-era departe a mea
un corb mă privea cu un ochi despre care
aș fi putut să spun o întreagă poveste
eram amândoi de-o seamă
numai că el nu plecase niciodată
iar eu încă nu aflasem
că nu frunza măsoară timpul
ci numai cercurile

20 decembrie 2016

de parcă niciodată

un om într-o căruță
venea dinspre un sat
în urma lui casele rămăseseră mici
mă uitam la ele ca la un desen
ca la o amintire de demult
eram încă departe dar
dimineața asta părea începutul tuturor dimineților
am băut apă dintr-o fântână cu cumpănă
și dintr-odată drumul mi-a apărut prea mic
târziu am înțeles că omul din căruță
mă chemase pe nume
de parcă niciodată
nu aș fi fost plecat

21 decembrie 2016

o margine de sat

o ploaie deasă și ursuză
cădea egal și monoton
de parcă numai trecând prin ea
puteai să te întorci în satul
uitat atâta-amar de ani
văzuse destui ca tine
și nu mai lua seama
la tot ce-aveai de lepădat
la tot ce n-ai fi vrut s-aduci cu tine
dar se ținea scai
și era firesc să fie așa
pentru că faptele sunt ca umbra
și nu te poate scăpa de ele
nici măcar o ploaie deasă și ursuză
dintr-o margine de sat

24 decembrie 2016

În marginea pădurii

era un crâng
prin care trebuia să trec
o ultimă poartă spre casă
nu era mare scofală
numai că unora le luase o viață s-o facă
la umbra unui tufan
sprijinit cu umerii de scoarța lui
am odihnit gândul o clipă
o vulpe mi-a trecut pe dinainte
fără să mă privească
am știut că nu sunt al pădurii
iar copacul nu m-a oprit
printr-un luminiș am văzut turla bisericii
ca o căciulă peste un trunchi retezat
de un trăsnet ce nu voise să lovească un om
în marginea pădurii
prin care trecusem și eu

28 decembrie 2016

nu s-a mirat nimeni

am întâlnit prieteni
într-o răscruce
se socoteau de zilele trecute
și ce rămâne de făcut
cu cele de-or mai veni
întrebându-mă
am înțeles că socotelile mele
nu difereau prea mult
de ale lor
nu s-a mirat nimeni
și-au zis că totuna e
atâta timp cât linia
o tragi în praful drumului
de-acasă

30 decembrie 2016

oricât de departe

am deschis poarta în zori
sub măr florile ninseseră bucurie
nimic nu uitasem
nimic din mine nu lăsasem
pe drumurile căutării
poate numai niște urme de pași
pe care vor călca mâine
copii curioși să afle unde duc
și ei ca și mine
vor smulge orizontului mii de răsărituri
până vor înțelege că
oricât de departe am merge
tot vom întâlni urmele care
ne vor întoarce într-o zi
acasă

31 decembrie 2016

24 de cititorii despre Elegiile întoarcerii

“Viorel Ploeșteanu ne oferă chiar poezie, nu texte pline de sclipiciuri și accente sexuale, atât de dragi criticii literare românești actuale. Nu putem face abstracție de „dieta” la care-și supune cuvintele, gășind mereu o alăturare fără stridente inutile.

Volumul de față ne încorporează pe nesimțite calmului, liniștii selenare de care sunt pline versurile, îmbiindu-ne la un moment de răgaz atât de necesar în viteza cotidiană. Viorel Ploeșteanu ne demonstrează că nu-i nevoie de o motivație ascunsă pentru a scrie versuri de calitate; e suficient să trăiești mai intens.”

Ștefan Doru Dăncuș (Anglia)

“Mulțumesc pentru această experiență! Mi-au plăcut foarte mult poeziile. În momentul în care am deschis cartea, am citit-o pe toată, mi s-a părut atât de simplu și de necesar să citesc mai departe. Foarte frumos spus, cu o simplitate profundă și provocatoare de îndelungi auto-reflecții. Foarte senzorială și vizuală, mi-a reamintit experiența copilăriei, a lucrurilor cunoscute pentru prima dată, a viselor și a drumurilor în toate sensurile.

Felicitări și multe mulțumiri!”

Jeni Stoian (București)

“Drum bun, carte călătoare!

La nivelul imaginarului colectiv românesc, "Elegiile întoarcerii" reprezintă, fără să greșesc sau să exagerez cu nimic, sosirea lui Ulise în Poiana lui Iocan, povestită în pasteluri. Însă acest "Ulise al nostru" vine de foarte, foarte departe și după o perioadă lungă de timp, atât de cuprinzătoare încât sufletul i s-a putut adăpa și cu disperarea tuturor pelerinilor de dinaintea sa, dar mai ales, cu alcătuirile de lumină și ceață ale poeziei ce i-au însoțit. E un volum cu totul pictural, așa cum o trădează chiar autorul într-unul din poemele sale:

"la umbra fiecărei culori
era o lume
și-un cântec de-l ascultau poeții"

Drum bun, carte călătoare! Du-te cu cititorii tăi, dar...

Autorul tău rămâne însă aici
cu noi

....

printre acești ghețari
ai străinătății
ca împreună să putem măsura,
o dată și încă o dată,
fibra omului țâșnit
de sub roata de foc a unui car,
dumnezeiește bătând
cărările din sudul patriei noastre -
balcanic și totodată european -
și care e născut
- cum numai la oamenii lui Faulkner vom mai întâlni
din năprasnicul sud al Americii -

să fie stăpân
pe viața sa
oriunde l-ar arunca
zorii
ori demonii nopții.

...

Fir-ai tu să fii de poet, Viorele,
că oriunde și oricând
te-ar ajunge
Lancea dorului,
din carnea ta de român frumos
nu scoate niciun pic de sânge
ci numai cântec duios.

<https://www.youtube.com/watch?v=2wkIrdKSguU>

Liviu Vasilică — Fir-ai tu să fii de murg

”la umbra fiecărei culori
era o lume
și-un cântec de-l ascultau poeții”

La nivelul imaginarului colectiv românesc,

”Elegiile întoarcerii” reprezintă, fără să greșesc sau să exagerez
cu nimic, sosirea lui Ulise în Poiana lui Iocan:

Nici nu așezase eroul nostru bine,
talpa piciorului său obosit
de ani și călătorii,
pe glia pământului preaiubit
când o mașină
a venit,

l-a înhățat
și iute
...l-a adus până aici...
la noi:
în Poiana lui Iocan.
Unde
stau cu anii
bătuți în pământ
stâlpi groși
pentru legatul cailor nervoși
și prin toată poiana largă și bătătorită
numai roiesc ca albinele
caiele rupte și unghii de cai și oameni,
pet-uri, cuie
și belciugării arse.
În stânga iată-l pe stimabilul Cosoșilă,
– (“Vezi, că ești prost!”) –
apoi pe Dumitru lui Nae,
pe Cimpoacă,
mai încolo Țugurlan,
– (vezi-ți de treburile tale, măi Tugurlane!) –
Moromete,
Din Vasilescu,
Ion al lui Miai
și printre ei nevăzut ca un arhanghel
citind și înjurând un ziar cu data de azi,
Marin Preda.
„...toți de vorbă,
în grupuri,
stau ceasuri întregi,
ca într-o agora
de pe vremea Greciei antice...”
...„Vai de mama lor!”

scriitori, profesori,
gazetari, muzicieni
ori lăutari cu ora,
oameni de prin tot locul sau ai locului,
aventurieri și enciclopediști goagăl,
falsari și nimfete
doamne respectabile
și domni adesea,
toți din dragoste de patrie
și mai mult ca pentru mumă
sau mai mult ca pentru ciumă,
ori din interese particulare,
amestecați printre peșitori
și așteptând fericiți
marea întrecere cu arcul
anunțată din vreme,
și cu fală,
fală, pulbere și socoteală,
cu două luni mai înainte,
în toată Itaca
de sărmana și preafrumoasa
regină a inimilor noastre: România pitorească!

Mesele-ntinse,
poftă și mâncare
Băutura cu risipă
Vocile-nfiripă.

toți oamenii satului se adunaseră și mâncau și beau și iar
mâncau și tot beau și când n-au mai putut s-au apucat să
vorbească și au vorbit întruna pentru că de asta nu se satură dar

nimeni n-ar putea să spună pentru ce au mâncat băut și vorbit
(53. mese goale)

Legenda spune cum se vede și din carte:

Mulți își încercară talentul, măiestria

Dar cu vorbele lor nu reușiră

Nici măcar

Struna arcului s-o miște

Clădit cum era acesta

ca o fiară crescută din os.

Numai Ulise la urmă,

își încercă și el norocul,

deghizat cum era într-un biet cerșetor,

s-a apropiat cu duioșie de arc

și cu tot dorul anilor de pribegie

numai ce l-a atins

că acesta a și-nceput să vibreze

trimițând săgeți

în inimile mincinoase ale pețitorilor

tâlhari de frumusețe și țară.

...Sst! Ssst! ...dar să-i auzim versul

poetului-mire

din struna arcului fierbinte cântând

ca dintr-o harpă a nemuririi,

țării sale ca unei iubite

și inimii ei fără de hotar,

neprețuite:

“am deschis poarta în zori

sub măr florile ninseseră bucurie

nimic nu uitasem
nimic din mine nu lăsasem
pe drumurile căutării
poate numai niște urme de pași
pe care vor călca mâine
copii curioși să afle unde duc
și ei ca și mine
vor smulge orizontului mii de răsărituri
până vor înțelege că
oricât de departe am merge
tot vom întâlni urmele
care ne vor întoarce într-o zi
...acasă”

Viorel, tu, Ulise al neamului meu, bine ai revenit acasă!”

Emanuel Pope (Anglia)

"Elegiile întoarcerii - Viorel Ploeșteanu,

drumul de întoarcere acasă este un drum al inimii, al
amintirilor satului românesc, al bătrânilor și copiilor unui timp
actual, al unei simplități rituale ancestrale, ca cea a pâinii la
țest, a bâlciului cu turtă dulce, a orfanului căutând o mamă;
prezent și trecut se împletesc în același abur în care bucolicul,
mioriticul se estompează în conștiința celui care în peregrinare
intră în orașul luminos și bogat, dar nicio splendoare nu-l
copleșește

și nimic n-aș fi zis despre toate acestea

și nu ar fi părut exagerate

*dacă ai fi găsit un singur om
căruia să-i spui frate*

Oameni, drum, politicieni, păduri carbonizate, resturi de la mesele muritorilor, ecouri ale urletului hienelor în noapte undeva în Africa și copii, păsări ce nu știu să moară, totul curge lin, alunecă pe obrazul celui care a pribegit ca o lacrimă caldă pe obrazul pământului.

Scrisă parcă dintr-o suflare, poezia aceasta se citește dintr-o suflare și alină melancolii, nostalgii, temeri, regrete ale celui care știe că

*oricât de departe am merge
tot vom întâlni urmele care
ne vor întoarce într-o zi acasă.*

Elena Malec (California, USA) 1 iulie 2017”

“Să știi că nu vorbesc prostii când spun că mi-au mers la inimă versurile tale. Descriu exact acea senzație de incertitudine cu care trăiesc și eu zi de zi, suspendată între două lumi, între acasă aici și ”dincolo”, trecut și prezent, între real și imaginar, între concret și volatil.

Singura hibă a cărții este că nu am loc destul să scriu impresiile în căsuța aceea minusculă rezervată în acest scop. La edițiile viitoare ale cărții călătore, te rog să lași spațiu mai mult!
Salutări cu drag,
aceeași”

Gabriela Căluțiu Sonnenberg (Spania)

“Omul poate deveni, poate face ceea ce vrea, atâta timp cât este pregătit să lupte pentru aceasta. Iar cei care spun că nu se poate, sunt cei care nu au încercat. Despre Viorel Ploeșteanu se poate spune cu certitudine că a încercat și a reușit.

Folosindu-se de experiențe personale, reflecții și de analize a lumii exterioare sinelui, Viorel a scris o carte de poezie plină de înțelegere, ridicând în același timp noi întrebări într-o lume de nuanțe de gri și contraste ascuțite. În “Elegiile întoarcerii” este vorba despre o viziune asupra lumii, despre rău, despre iubire, despre compasiune, despre bine, dar mai ales despre drumul omului. Este vorba aici despre plecarea și întoarcerea care se împletesc una cu alta, se condiționează și par a se permanentiza topindu-se una în alta.

1. Calea Lactee

*se făcuse târziu când
am închis poarta cu grijă
să nu scuture ultimele frunze din măr
bruma amintirilor peste urmele
ce m-or întoarce cândva
acasă*

*peste deal o pâclă
amesteca drumul cu Calea Lactee
și am știut încotro s-o apuc
am știut încotro este fericirea
deși acel deal era mormântul tumular
al unor fericiri neîmplinite*

*am trecut totuși dealul
însă de atunci de frică
nu mi-am desprins privirea de pe cenușiul drumului
uitând complet de Calea Lactee*

“Elegiile întoarcerii” conturează o călătorie cu un calendar fără date, impus de necesitatea poetului de a-și consemna gândurile, impresiile, luările de atitudine față de întregul complex înconjurător și față de însingurarea insului trăitor în vremurile noastre.

11. un om să-i spui frate

*când am intrat în orașul luminos
mi-am lăsat încălțările afară
și soarele pălea în fața atâtor bogății
și-atâta bunăstare*

de pe oricare clădire

ai fi atins cerul

din orice grădină

ai fi simțit raiul

și nimic n-aș fi zis despre toate acestea

și nu ar fi părut exagerate

dacă ai fi găsit un singur om

căruia să-i spui frate

În felul său unic, poetul face ca ceea ce ne este cunoscut nouă tuturor și ceea ce este abstract să fie ușor de înțeles și concret. Gândurile mari ne afectează pe fiecare dintre noi, iar Viorel Ploeșteanu ne face să înțelegem cum.

Există locuri în poezia lui Viorel Ploeșteanu în care lumea se strânge dintr-odată, se cufundă în sine, și totuși apare în mod colosal clară, iar cuvintele sunt o modalitate de a despica firul lumii.

Multe dintre poeziile din carte gravitează în jurul problemelor de timp, loc, amintiri, vise, de viață și de moarte.

Viorel a constatat că anii nu sunt în spatele nostru, ci ne împing înainte în viitor, un viitor care se umple de amintiri, dar și deșeuri.

Timpul trece ca o linie sau o suliță genetică, prin secole trecute către un viitor necunoscut, a cărui soartă nu o știm.

Întoarcerea, drumul, drumul întoarcerii. O întoarcere cu sens dublu, o întoarcere care este în același timp o plecare din sine spre ceilalți, semenii săi și, în același timp, o întoarcere spre sine, la acele părți din sine, acolo unde totul a început și începe.

23. mușuroaie de cârtiță

*străbătusem o bună parte din lume
în orice caz destul
cât să-mi doresc întoarcerea acasă
numai că vântul
și ploaia și seceta
îmi șterseseră urmele
nu gândisem întoarcerea
și nu le-am făcut adânci
ulisian voi rătăci de-acum
întrebând păsările de tine
chiar dacă zi de zi
voi îngropa un vis
în mușuroaie proaspete
de cârtiță*

Și dacă poezia lui Viorel Ploeșteanu se șlefuieste de marile teme sau pune greul împotriva greului, ea își păstrează claritatea imaginii. Ca un ciob de scoică pe plajă, o latură ascuțită de luciditate, de rațional, care pune sub semnul întrebării sensul, noima acestei călătorii, ba poate chiar noima drumului.

*fără noimă
ajuns la țărnul unei ape
am dat drumul calului*

*păstrând numai o potcoavă
de noroc sau ancoră
cine știe ce poate ascunde
o mare necunoscută
ca un vis a trecut un anotimp
și țărnul celălalt mi-a apărut
un posibil acasă*

*numai că
o herghelie de cai șchiopătând
erau paznicii unei greșeli
fără noimă*

Deși cine știe sigur ce e acolo? Nici poetul nu pretinde a fi capabil de a vedea în mod clar în el însuși. Să pătrundă cu adevărat în sufletul omului doar îngerii sunt învredniți. Ei sunt, de asemenea, obișnuiți să stea pe vârful unui ac.”

Dorina Brândușa Landen (Suedia)

“Despre Elegiile întoarcerii ce pot să spun? Că această plachetă de versuri a fost scrisă cu o sete pe care nu am mai văzut-o până acum? Da. Așa este. Prima poezie „Calea Lactee” – denumire cunoscută popular, în română: Calea Laptelui, s-a născut pe 22 iulie. O poezie care deschidea un drum lin (prin satul natal - Călmățui) celorlalte 59, ultima fiind scrisă pe 31 decembrie 2016. Iată că în 5 luni, Viorel a strâns departele său la el acasă, aici în Călmățui, așa cum spune în ultima poezie din volum:

*„oricât de departe am merge
tot vom întâlni urmele care
ne vor întoarce într-o zi
acasă”*

Călătoria autorului din Elegiile întoarcerii este una continuă, de fapt nu se întoarce decât în gândul său de a pătrunde acele amintiri care i-au încolțit în suflet mirosul de iarbă, străzile, chipurile oamenilor, lătratul câinilor, casele, păsările, colinele, poștașul, cerul, amiezile, pentru că el, chiar dacă a plecat pe o insulă, a rămas aici, a rămas în satul natal. Călătoria aceasta nu măsoară pași. Ea se găsește în sângele autorului. Călătoria lui Viorel se găsește în bătăile inimii și în fiecare zâmbet și cuvânt al tinereții sale nobile. De fapt, asta e minunea: să sprijini pe umerii tăi gândul că o clipă poți rămâne scoarța care adăpostește satul natal.

Succes Elegiilor de azi, succes pe mai departe acestui eveniment și felicitări glorioase autorului meu iubit!”

Doria Șișu Ploeșteanu (Irlanda)

“cu siguranță 😊...am citit ...e o carte a "întoarcerii" în sine, un pansament blajin, estompat, care refuză lamentații și sentimentalismul dulceag... tonul elegiac traversează versurile "fără frontiere", deși spațiul românesc ne este plimbat prin fața ochilor, la diferite vârste... acest "terre pleine" alimentează curajul de a Fi într-un spațiu citadin, al izolării, al alienărilor de tot felul, traversate cu o paciență filosofică... Tehnici lirice moderne, autorul aplică cu rafinament achizițiile poeziei moderne, are o amprentă sugestivă, dar voit angelică, pudică, (ori pur și simplu o preferință pentru discreția cea mai totală). Aștept un pas înainte, căci are încă multe de spus, pentru a impune un stil care să lase o amprentă fermă, originală, cea a unei viziuni de om liber într-o lume liberă, unde poate nu se mai profilează "le paradis sur terre" ori "le meilleur des mondes sur terre"... Poezia este refugiul, edenul acestei opere intimiste.”

Angela Nache Mamier (Franța)

“...Până atunci, în mod deosebit aș vrea să îmi exprim bucuria că am avut ocazia să fiu printre primele persoane ce a citit versurile ce te pot purta departe, ce te răscolesc sau te fac să te reîntorci spre sine... O călătorie vizuală și emoțională tulburătoare.”

Monica Tonea (Belgia)

“Pe lângă aprecieri, am de adăugat un cuvânt de satisfacție că m-am întâlnit cu plaiurile natale ale Teleormanului, am simțit gustul și mirosul pâinii coapte în țest și am cântat un cântecel din copilărie: "Ulului pe Călmățui / Unde scoate barza pui". Toate urările de bine!”

Elena Buică (Canada)

“Placheta de versuri, "Elegiile întoarcerii" a ajuns și la mine, dată de Gloria Macri pe data de 11 August. Locuim în Los Angeles, Culver City. Le-am citit dintr-o suflare într-o dimineață, înainte să se trezească fetița mea, care are trei anișori. Iubesc poezia și, la rândul meu, scriu poezie.

Am simțit poezia ta meditativă, ca o căutare și o regăsire, ca un "știut" al sufletului dincolo de setea de cunoaștere care caută și întreabă, sufletul pare să știe clar unde este Acasă.

Este un experiment frumos cartea călătoare și sunt convinsă că va bucura și va aduce un zâmbet sau o lacrimă celor ce vor citi-o!

Până mâine încerc să mă gândesc cui o dau mai departe și revin cu informația. O voi trimite mâine sau, cel târziu, sâmbătă.

"Trăiască poezia!"

Cu căldură și recunoștință”

Daniela Ciubotariu (SUA)

“Aș mai zice că Elegiile întoarcerii mi-au făcut mare plăcere. M-am bucurat să descopăr imaginația vie, creativitatea, dar și naturalețea exprimării care împreună nu doar impresionează, ci îți ating sufletul. Emoționează. Jos cu pălăria pentru idee și realizare!”

Milena Munteanu (Canada)

“Domnule Viorel Ploeșteanu, am primit volumul dvs, “Elegiile întoarcerii”, de la Mariana Dobrică, l-am citit cu plăcere și l-am dat, ieri, mai departe, lui Marius Dobrin. Mi-a plăcut firul nostalgic, mi-au plăcut imagini – orașul cu oameni mici, de exemplu, și desigur, tema întoarcerii (prietenu meu, prozatorul Florin Oncescu, plecat în anii ‘90 în Canada, are o carte de povestiri, intitulată “Întoarcerea”). Mi-ați stârnit și emoția propriei copilării, sunt născut și am crescut la Alexandria, am multe și puternice amintiri legate de acele locuri și, “atâta timp cât linia o tragi în praful drumului de-acasă”, cum spuneți, e încă bine, chiar dacă și puțin dureros. Vă felicit pentru carte și va doresc succes!”

Cornel Mihai Ungureanu (Covasna)

“Te salut! Citesc cartea. Ești un modernist, dar poemele sunt frumoase și mă bucur să citesc. Unele imagini efectiv îmi plac foarte mult. Poți să-mi trimiți și on line volumul. În ideea că o să scriu pe-aici pe undeva, la vreo revistă.”

Nina Vasile (Spania/România)

“În primul rând, vă mulțumesc pentru o experiență inedită! În al doilea rând, îmi pare rău că am ținut cartea mai mult de o săptămână, abia azi dându-i drumul să plece mai departe.

Acest lucru s-a întâmplat din două motive.

Primul este acela că poezia dvs. este mai mult o poezie de stare, iar stările sunt mai dense, mai greu de asimilat decât ideile. Am avut nevoie de mai mult timp să le las să mi se limpezească în suflet, așa cum aștept, fascinată și neputincioasă, să se ridice ceața în anumite dimineți. Chiar așa aș numi poeziile pe care le-am citit: misty mornings (nu găsesc în românește un echivalent satisfăcător pentru frumusețea aceea extrem de fragilă, misterioasă și revelatoare în același timp).

Al doilea motiv este că a trebuit să aștept să se întoarcă din vacanță următorul destinatar. Cartea dvs. a ales singură cui s-o trimit. :)

Trăiască poezia!”

Silvia Velea (Constanța)

“Felicitări! O carte care mi-a plăcut în mod deosebit. Imagini excepționale, întipărite deja în mintea mea, le port cu mine! Grozavă și ideea proiectului. Succes pe mai departe! Să aibă cât mai mulți cititori! Încă o dată, mulțumesc!”

Luminița Adela Rachi (SUA)

“Revenit pe 30, luat de la poștă coletul, citit și...
Cartea m-a citit pe mine.”

Nina Parfentie (Chișinău, Moldova)

“Note de cititor

În proiectul comun Itaca Organisation Dublin și Editura Singur, intitulat „Colecția Carte Călătoare”, am primit, ca prim cititor în călătoria acestei cărți, „Elegiile Întoarcerii”, ultimul volum de versuri al poetului Viorel Ploșteanu.

Mi-a făcut o deosebită plăcere imersiunea în versurile sale simple, fruste, încărcate de amintiri vechi și de experiențe personale marcante, petrecute de poet de-a lungul parcursului său prin țara natală, din Călmățuiu Teleormanului, sau diagonal prin Europa până în nordul relativ, în țara adoptivă, în pașnicul Dublin.

Pentru mine a constituit o întâmplare deosebită, grăbit să sfârșesc experimentul și să expediez volumul spre următorul cititor în această cursă în care versurile vor trece prin fața ochilor a 50 de cititori până să ajungă să se odihnească în rafturile Bibliotecii Județene „Dinicu Golescu” din Pitești. Am început să citesc într-un ambient de liniște, însoțit de o muzică pe care singur mi-am ales-o, și care s-a sfârșit odată cu ultimul poem al volumului, intitulat, sugestiv pentru mine, „Oricât de departe”.

Nu doresc să dezvălui amănunte lingvistice și stilistice splendide din conținut, nici să evoc sentimentele născute în sufletul meu pe parcursul lecturii; las aceste delicii să fie descoperite de fiecare cititor pentru sine. Vreau doar să însoțesc aceste note de un link pe care îl recomand cu căldură celor care vor continua să parcurgă lacrimile, tristețile, bucuriile, iubirile, dezamăgirile, țipetele autorului acestui exemplar volum de versuri. Nici nu va simți cum va trece timpul și va ajunge să regrete că volumul a fost parcurs atât de repede.

6 ore de lectură însoțite de o muzică din cer:

6 Hour Powerful Tibetan Bowl Music: Chakra Healing, Meditation Music, Relaxation Music, ☯”

Dan David (SUA)

“Bună seara!

Numele meu este Valentin Radu și sunt unul dintre cititorii exemplarului nr. 46 al *Elegiilor întoarcerii*.

În anul 1972, când tu veneai pe lume, eu împlineam 16 ani. Din prostie adolescentină, începând cu acel an n-am mai fost în vacanță la Furculești, la bunicii dinspre mamă.

La vremea aceea nu știam ce pierd, iar acum este prea târziu pentru o vacanță în acel loc nespus de drag mie.

Așadar, tu (băiat de Călmățui) și eu (băiat de București) avem un același arhetop: Deliormanul, Pădurea Nebună a lui Zaharia Stancu.

Și mai avem ceva în comun: Poezia.

Eu scriu de prin 1999, dar nu am publicat mai nimic, dacă nu pun la socoteală o plachetă tipărită de prietena mea (pe cheltuiala ei) și niște versuri apărute prin suplimente literare.

Așa că, *dac-aș găsi o pasăre migratoare / una care să mă cunoască*, n-aș putea să-i dau *visurile mele de glorie*, fiindcă nu am asemenea visuri.

Am crezut în *Poemul Cetățeanului Universal* (îl găsești în romanul lui Lion Feuchtwanger, Războiul Evreilor), așa că am emigrat ca și tine.

M-am întors după patru ani de Germania, iar acum am rădăcini adânci și - vorba lui Adrian Păunescu - *sper să mor ca un câine / cu botul pe pragul de-acasă*.

După această foarte sumară prezentare a subsemnatului, am să-ți împărtășesc câteva gânduri despre *Elegiile Întoarcerii*.

Că ești poet, nu am nici o îndoială. Cred însă că nu stai prea mult pe gânduri când scrii. Și mai cred că nu-ți șlefuiеști deloc versurile.

Eu zic că ai avea mult de câștigat dacă ai reveni asupra materialului brut, chiar dacă ceva din spontaneitate s-ar pierde.

În elegia 3. *lupii*, am găsit un vers care d.p.v. temporal nu se leagă cu restul: *dar ei nu au știut / ei nu au știut că / nu mai e nici o scofală să fii om*.

În elegia 4. *să nu spuneți că*, este iarăși un vers care șchioapătă: *le amestecam cu noroiul nostru de suprafață*

În elegia 11. *un om să-i spui frate*, am găsit o greșeală de declinare: *și soarele pălea în fața atâtor bogății / și-atâta bunăstare*.

Corect este: *și-atâtei bunăstări*

În elegia 17. (care-mi place mult), este un vers care trebuie amendat: *și-atâta curaj le era în mișcare / că fiecare dintre ei ar fi fost / un popor*

Eu zic că suna mult mai bine oricare din variantele următoare: *și-atâta curaj le era în mișcare / că fiecare dintre ei părea a fi / putea să fie / un popor*

În elegia 19. *copacul potrivit*, folosești niște neologisme care nu sună bine în context: *trebuie numai să te poziționezi corect / în lumină*

Asemenea realizatorului TV Mihai Gâdea, pare că eviți cu tot dinadinsul pronumele relativ-interogativ *care*.

Drept ...care, versurile tale abundă de echivalentul acestuia, pronumele relativ-interogativ *ce*.

Acum, că te-am criticat îndeajuns, vezi mai jos o listă cu elegiile care mi-au plăcut, punctate de la 1 la 5.

1-1; 5-1; 9-2; 10-3; 11-3; 13-3; 14-4; 16-2; 17-5; 18-3; 19-3; 20-5; 21-5; 22-5; 23-3; 28-3; 31-4; 32-3; 38-3; 40-3; 42-4; 51-3; 57-4; 58-3; 60-4

Anexez la mesajul de față un poem scris de subsemnatul în 2006. Am ales acest poem fiindcă rimează cumva cu elegiile tale.

Aștept comentarii și sunt pregătit pentru o critică dură :)

Toate cele bune!”

Valentin Radu (București)

“Am lecturat cu interes poemele, descoperind o multitudine de sentimente: de la dorul de locurile natale la nostalgia față de vremurile copilăriei, dar și dezamăgirea produsă de unele ipostaze ale ființei umane în ziua de azi...”

Anicuța Lazăr (Roșiorii de Vede, Teleorman)

“N-aș putea să redau în cuvinte. Am trăit intens, poate pentru faptul că mai toți trecem prin aceleași stări pe parcursul acestei vieți. Totul la superlativ. Felicitări!”

Camelia Popescu (Roșiorii de Vede, Teleorman)

“A sosit din Irlanda - Elegiile întoarcerii, de Viorel Ploeșteanu, exemplarul cu nr. 21.

Am așteptat-o cu drag și dor de a citi ceva frumos în acest weekend, după care va fi înmănată altui iubitor de poezie. Editura Singur și-a pus amprenta - format, copertă, tipar - nota 10!

În seara aceasta voi străbate "Calea Lactee", să adun "bruma amintirilor peste urmele ce m-or întoarce cândva acasă".

Mulțumesc poetului Viorel Ploeșteanu! "Sub măr florile ninseseră bucurie..."

Vă mulțumesc frumos pentru lectură! M-a trecut prin toate stările posibile și mi-a amplificat dorul de ACASĂ. :)
Încă o dată, felicitări pentru acest minunat volum de poezii!"

Luisa Neruț (Anglia)

“Cartea mi s-a părut inspirată. În sensul acela original, de carte primită de sus. Am găsit de toate în ea, nu doar nostalgia declarată. Am găsit și satiră și umor fin, mai rar, ce-i drept, și bunătate, și duioșie, și durere, și o mare iubire...”

Aurelia Tudora (Dublin)

“Toată viața am căutat oameni buni cu sufletul curat (și am găsit) așa ca marele jurnalist, scriitor și poet Adrian Melicovici, căruia îi mulțumesc pe această cale pentru cartea pe care am primit-o de la el, cartea „Elegiile întoarcerii”, scrisă de marele nostru poet Viorel Ploeșteanu.

Poetul nostru, Viorel Ploesteanu, cu sânge de român, este din localitatea Călmățuiu, jud. Teleorman, stabilit în Dublin, Irlanda. Țin foarte mult să îl felicit pentru cartea Elegiile întoarcerii, pentru inspirația și creația cu aleasă prețuire. Sunt foarte fericită, fiind într-o țară străină, să am posibilitatea de a citi cărți în limba română și să îți zic ceva, Viorel Ploeșteanu: mulți vorbesc din suflet, dar niciunul nu dă suflet vorbeii așa cum ai făcut-o tu în cartea Elegiile întoarcerii. Ce să zic, poetul tot poet rămâne, cu inima uriașă cât o patrie. Aș putea scrie o carte, câte cuvinte frumoase am să îți zic pentru această carte, dar mă voi limita.

Cine nu ar putea fi sensibil la poeziile “buzunare cu turtă dulce”, „biscuiți de ajuns” etc. unde se vede simplitatea și sinceritatea ta de poet. Felicitări cu toată inima!
Iar acum vreau să împart cu toți prietenii poezia ta, Viorel Ploeșteanu.

Undeva într-o poartă

*este atât de târziu în oraș
ceasurile toate s-au ghemuit
în umbra clipelor
în respirația șuierată a câinilor vagabonzi
fără să știe dacă mâine
va mai fi timp
va mai fi ceva dincolo
de negura care acoperă toate drumurile
numai eu
cu o umbră de mână
merg pe urma chemării tale
de-acasă
undeva într-o poartă
un copil bate
cerând de pomană
o mamă.*

Lectură frumoasă!”

Florina Ludmila Roșu (Firenze, Italia)

“Felicitări pentru volum”

Alexandru Cistelecan (România)

Viorel Ploeșteanu
este născut la 23. 02. 1972
Are 10 cărți publicate
Este fondator al revistei Itaca
Administrează Biblioteca Diaspora
Din 2010 trăiește în Irlanda

lupii

drumului se alătură
mereu
lupi tineri și plăpânzi
lupi care învață repede să meargă
ca oamenii
care devin puternici
și se strâng în haite
uitând să urle
uitând pădurea și legile firii
uitând cerul și cărările
luminate de lună

dar ei nu au știut
ei nu au știut că
nu mai e nicio scofală
să fii om

ISBN: 978-1-913729-03-5